

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Ziadny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoču ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Ssmolerjez knihiczišcžeńni w Budyschinje a je tam ja shtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

20. njedžela po šwjatej Trojizny.

Zap. st. 21, 8—14.

Dženža widžimy japoschtola Pawola na puczu do Jerusalema. Kaž nam tydženja hižom jeho rozšohuowaza rěč na staršich zyrkwe w Efesu pokasa, běšche wón pschi tym wot czěmnych pschedsdacžow napjelny. Wón džě wjedzišche, kať jara jeho Židzi hidžachu; sčto ležešche tu bliže hacž ta bojosč, so budža woni w Jerusaleme wschě šredki nałożowacž, so bychu jeho i pucža srumowali? Ale cžehodla dha wón szyla do Jerusalema džěšche? Njemějachu kšhesčžijenjo prawje, hdyž jeho po puczu wschudze naležuje prošachu, šwoje žiwjenje sčezedžicž a so ja Khrystušowu wěž sdžeržecž? Běšche dha jeho pschitomnosč w Jerusaleme tať nusna? Tam běchu tola hižom dosč Khrystušowych pschpowjedarijow; a to džě hewať Pawolowe wašchnje njebě, do zuseho džěłanišcžza pschimacž. Čžeho dla dha wón na tymle pucžowanju wobsteji? sčto japoschtol pohanow w metropoli židowstwa pyta? Tu kollektu, kotruž bě wón k lěpschemu wothudženyh a potreblivyh Jerusalemskich kšhesčžijanow w Macedonii a Grichiskej nahromadžil, budžišche drje tež něchtó druhi pschinjesč mohł; budžišche jeno wo to cžinicž bylo, njetrebasche wón šwoje žiwjenje na hracžki stajicž. Ale hišcžze něsčto zyle druhe běšche ja njeho w Jerusaleme wukonjecž. Njedžiwajo na postajenja japoschtolskeho konzila (pschir 15. st.) běchu jemu do jeho pohanško-kšhesčžijanškich wošadow nimale wschudze židowszy kšhesčžijenjo, kiž město prawdosčze i wěry prawdosč se sa-

konškich skutkow předomachu a chychu pohanškich kšhesčžanow pod pschah židowskich wustawkow klonicž, sadžewnje do pucža stupili; a dokelž woni wudawachu, so Jerusalemszy japoschtoljo, n. psch. Pětr a Jakub, sady nich steja, dha bě so jim tež poradžilo, teho a tamneho na šwój boť scžahnyč. W Jerusaleme pať woni se šwojimi pschikšlodžerškimi rosprawami dozpicchu, so šamo wěrnje pobožne stawy wošady so w Pawole mylicž hrožachu. Tak to njemóžesche dale hicž; Pawolowy skutk, haj zyla zyrkej běšche i tymle skutkowanjom židowskich kšhesčžanow w strašche. Ssmědžichu Khrystušowi njepschecželjo tu radošč mēč, so so jeho pschwišowarjo mjes šobu wadža? Pawol chychsche wscho móžne cžinicž, so by njedorosymjenja pschewinyl a sčezěpenje wotwobrocžil. To běšche potajkim starosč wo jednotu a wobstacze zyrkwe, sčtož jeho do Jerusalema cžerjesche. Nješmēdžišche wón tudy wěšty byč, so wón i tymle pucžowanjom jeno wolu teho Knješa dopjelni? So jeho po puczu prošachu, so tola radšcho wrócicž a šwoje žiwjenje sčezedžicž, njemóžesche tule wěstosč ššchascž. Wón mējesche pschewjele dowěry k Bohu a pschewjele ponižnosčze, hacž so budžišche wěril, kšhesčžanstwo njemohł bjes njeho dale wobstacž. Tež jeho šmjercž, to bě pola njeho bjes dwěla, by dnybjala jeno k temu šlužicž, Jesušowu mjeno pschekrašnicž a jeho kralestwo pschisporjecž. Tutemu duchej wěry njesamozachu tež kšhesčženjo w Zesariji napschecžiwjo stejecž; tať njerad hacž so woni na pschezo wot Pawola džěłachu: hdyž bě to Knešowa wola, dha chychu so tež do teho podacž.

Rochnyl so ty, luby cžitarjo, tež k tajnemu džela-
wješelemu „Ja bym hotowy“ pschecziščecž, kaž jo Pawol
mješče? Rochnyl ty tež dobywacz nad swojej wolu a
wolu druhich, kotřiž chzyl cze rad wot teho, sčtož by jako
Božu wolu spóšnał, sažo wotcžahnyčž? Luther bč tež
w tym prawy našlěduik Pawola. W thěžorowym po-
wołanju do Wormša wón Boži hlóš spóšna, duž pola njeho
rčšasche: „Ja bym hotowy!“ A wón tam throble džěšče,
njedžiwawšchi wšeho wotradžowanja swojich pscheczelow.
My wščať bym w mješčich poměrach žiwi, hacž tucži
Boži mužojo, možemy pať tež do podobnych wobstejnoščow
pschincž. Tebi može so stacz, so so twoji najbližšchi pschi-
wufni temu wótrje napschecziwo staja, by-li so rošbudžil,
teho Knjesa dla kajuzkuli rošrišnu, šuano straschnu krocžel
ščžinicž. Tu potom Jesušowe šłowo placži: „Sčtož nana
abo macžer bóle lubuje dyžli mje, tón njeje mje hódny.“
Tak rucze hacž wyschšče na hracžkach steji, dyrbi kšesčžan
samóz, tež pschibšuschne džiwanje na swojich pscheczelow
woprowacz, haj šamo swjasťi lubošče, jeho i druhimi
šjednocžaze, roštorhnyčž a wščem derjeměnjazym, stracho-
čžiwym pschedstajenjam druhich napschecziwo, so na Božu
wolu pomolawšchi, kaž Pawol i rošbudženoščžu rjez: „Ja
bym hotowy!“

Rožžohnowaza šžena, kotruž našch tekst wopišuje, so
tam wospjetuje, hdžez dyrbja so tajžy, kiž so lubo maju,
psches šmjercž džělicž. Njesteji we woczomaj tak někotreho
mrějazeho pišane: „Sčto čžinicž, so wy plakacžže a ty-
šchicžže moju wutrobu?“ Ššylšy horzeje bološče, kiž so
pschi jeho šmjertnym ložu ronja, štuža jeho hiščeče hlubšcho
a čžinja jemu wumrjecžže hiščeče čžezšče, hacž wono hižom
je. Měł-li jeno potom kóždy tajke wješele „Ja bym hotowy
wumrjecž“, kaž Pawol: — hotowy wumrjecž, dofelž do
teho wěrju, kiž je sa mnje wumrjel, so móžu wěcžnje
živy byčž, a kiž chze tych swojich junu na pschezo šjedno-
čžicž! Hdžez tajka šmjertna radoščž knježi, tam bywa tež
šawostajenym ložo, so špokojicž a rjeknyčž: „Teho Knjesa
wola so štaň!“

Hdžy kšesčžan praji: „Teho Knjesa wola so štaň!“
dha je to wufnam wěry, wo kotrejž rčka, so je wona to
dobyčže, kotraž šwět je pschewinyła. Šeno sčtož so psches
Šhryštusa se šwojim Bohom wujedna a so nětko žyle na
njeho swjasany wě, tón ma tež sa nadawki šwojeho ži-
wjenja, sa čžerpjenja tuteho čžaka, haj šamo sa šmjercž
to wješele šłowo: „Ja bym hotowy, Knjesowa wola so
štaň!“ Wěra, kotraž naš na teho Knjesa wježe, naš
wufšwobodža.

F.

Reformaziški šwjedžen.

„Džerž, sčtož mašch, so by ničto twoju křonu nje-
wšal!“ (Šjew. Šana 3, 11.)

Še našymški čžak, hdžez wichory psches kraje hownja.
Š nimi so tež 31. oktobar wórcži a naš na tamny wichor
dopomnja, kiž so junu we Wittenbergu šapocžawšchi šamo,
so so kšesčžijanski žyrkej we swojich šalladach šatschafny.
Š Lutheroweho rta wón do našcheho luda šadu a je ša-
španzow a lěnje wutroby šatschafł, hacž nochzedža wotucžicž
k šwobodže a šbóžnoščži džěcži Božich. Duž bu jich wjele
k nowemu žiwjenju we wěrje šbudženyčž a rjekšny so
roštoržechu, i kotrymž bčchu na bamža w Romje šwjasani;
tola tež mnošy špachu dale, šnješechu knježštwu zušeho
čžłowjeka nad swojej dušchu a šej njewěrjachu šamšne

šwědomnje mččž, ale wostachu wotrocžžy. A hdžy dženska
pohladašch do našcheho luda, kelko španja njewidžič niz
jeno w podjanskej, ale tež w našchej ewangelskej žyrkwi!
Wichoro i Lutheroweje pobožneje dušche, pschindž sažo do
našcheho ewangelskeho luda, šschaf jón, so by lud reformazije
wotucžil a njeshubil herbstwo šwojich wótzow!

Evangelsžy kšesčžijenjo, dajče so k reformaziškemu
šwjedženjej sažo ras na to dopomnicž:

„Džerž, sčtož mašch, so by ničto twoju křonu
njewšal!“

1. We Wormšu so 1521 wulka šhromadžišna ja žyly
kraj wotmč. Tam dyrbjesche so Lutherowa wěz, kiž bčšče
psches throble a pobožne špišy wocži žylyho šwěta na so
ščžahnył, rošbudžicž. Šschindže Luther abo njepschindže?
Wošmje wórcžo, sčtož je pišal a rčžal? Tak praschesche
so kóždy. A njebojany mnich pschindže a ničto wórcžo
njewša. Šeho šwědomnje to njepschida, temu dyrbjesche
pošlušchny byčž, njemóžesche hinał, hdžy tež psches to
thěžorei a bamžej napschecžžo štupi. Šeho wufnacžže bčšče
něšchto, wo čžimž budža šej hiščeče najdalšče šplahi po-
wjedacz. A sčto je to dokonjal? Muž, kiž je i bojosežu
a se rženjom najwyschšchu wěrnoscž pytal, we wulčich wojo-
wanjach wo mčr pola Boha so bčžil a psches Šesom
Šhryšta napošledku we Bošy šwojeho Wótza namafal.
Tale wěra je jeho ducha jašneho a jeho wutrobu šylnu
ščžinila. Wóh tón Knjes bu jeho šylny hřód.

Reformazija je nam šwobodnoščž našcheje wěry a
našcheho šwědomnja pschinyšča. Š so tu tola njeshubimy!
Nječ podjanski k šwojemu mčšchnikej bčži a šej wot njeho
prjódšpišacz da, sčto ma wěricž, sčto ma čžinicž; my šej
najwyschšchu šwobodnoščž rubicž njedawamy, ale so šwoje
šwědomnje praschamy. To pať šebi wot naš nježada po-
šlušchnoscž napschecziwo kašnjam, wot čžłowjekow wumyšle-
nym, njeje špokojene, hdžy jeno njedželu ke mšchi džemy,
ale je potom hagle šmčrom, hdžy Bože kašnje se wšchej
kšutnoščžu wšchudžom a štajnje džeržimy; pschetož we šwo-
jim šwědomnju hlóš šwojeho Boha šlyšchimy. A Wóh?
Šich wjele je, kiž do njeho wjazy njewěrja. To pať naš
njemyli. Ššmy protestantojo, to rčka, mamy šwoje šamšne
mčnenje. Našcha wěra je našch kij. Nječ ju wšchitžy
šazpiwaju, my šebi ju kšowamy, wěru do Boha, kiž chze,
so k njemu pschithadžamy a so k njemu wołamy, ale kiž
njecha, so so čžrjoda šwjatnyčž mjes Boha a čžłowjeka
štaji, ke kotrymž ma so čžłowjek modlicž; wěra do Šesom
Šhryšta, wo kotrymž džeržimy, so psches jeho hnadu woadče
hřechow dostawamy a niz psches hřěšneho čžłowjeka; wěra
do šwjateho Duča, kiž duje a šchumi, hdžez wón chze a
niz hdžez to bamž w Romje kasa. We šwojim šwědomnju
so na Boha šwjasani a we swojej wěrje k Bohu čžehnjeni
šaczuwamy. Duž, ewangelski ludo, džerž šwoje šwědomnje
a šwoju wěru, so by ničto twoju křonu njewšal!

2. Wartburg tamny hřód rčka, na kotrymž je našch
Luther po tamnyčž dnjach we Wormšu bydlił. Šeho
šwěrnny a mudry kurwjerč da jeho tam pschinyšcž, dofelž
thěžor a bamž jeho škónzowacz hřožěščaj. Alle Luther
pilnje a throble wojowasche; njemóžesche se rtom, čžinjeschche
to i pjerom. Tam horkach wón nowy testament do
macžerneje rčče pscheložowasche, a pošdžišcho žyly bibliju.

Tak došta našch lud šwoju bibliju, Bože šłowo
w macžernej rčči. Podjanska žyrkej njecha, so biblija,
tónle rjany Boži dar, do rukow katholicšch wěrjazyčž
pschindže. My pať ju roššchčřiamy a čžitamy, dofelž

Jesuf w njej praji: „Wobhońće šo w pišmje!“ Szwjate pišmo šo dženša jara sazpiwa, dofelž mjenja, šo jeno ludowe bajki we njej steja. Nam pať wostanjr kniha wščitkich knihow, dofelž w njej teho namaťam, kiž je nam wot Boha pofłany a kotrehož šłowa ženje nješand. Bože šłowo nam našeho Boha a naš našchemu Bohu blifko pščinješe. Šo šo nětk Bože šłowo jeno nječitamy a nješlyšchimy, ale tež po nim a w nim živi šmy! Nowy duch dyrbi do naš pščinč. Nowi cžlowjetojo, kiž šo Bohu špodobaju, dyrbinj pšches njo byč. Ewangelizy rěłamy, to rěła, šmy ludžo, kiž w ewangeliju, w Božim šłowje živi šu a steja, mješ tym šo drušy wonkach steja. Reformazija je jo nam pščinješla. Duž džerž, ščtož mašch, šo by ničto tvojju křonu njewšal!

3. Wittenberg bu Lutherowa domišna. Tu je wón 95 thešow na zyrkwinske durje pšchibil, tu je živy byl a šłutkowal. We Wittenbergu je šo woženik, tu je ša šwój lud dželal, doniž njeje Bóh tón Anješ jemu prajił: Wono je došč! Wješely je we wščitkich prózach a štaroščach byl, a hač runjež wichory dyš a dyš na njeho a jeho šłutk pščinđzechu, njeje tola šadwelowal. Jemu bē wēšte: Šwēt nješłuscha bamžej, ale Šhryštušej. Tehodla: „To šłowo dyrbjia wostajič.“

Pšches reformaziju porjady žiwjenja, kotrež je Bóh tón Anješ dal, šašo t cžesczi pščinđzechu a štej šłrowe myšlenje a šačžowanje šašo šwoje dobre prawo dostalej. W podjanskej zyrkwi jako najwšchšche šhwala, hdyž šo cžlowjek njewoženi a ša šłoščtrskimi murjemi šwoje žiwjenje Bohu šwjeczi. Nam pať je mandželstwo něščto šwjate, wot Boha pšchitašane, a kōžde cžebne dželo wonkach w žiwjenju šwjeczišche, hač šajne modlenje w šłoščtrach. Podjanska zyrkej prawo žada, šašajáč abo dowolicž, ščtož wēdomošče namaťaja a wučža, a šo boji, šo wēdomošč a rošjašnjenje do luda pščinđže. My čžemy šwēt šesnacž, šajkiž je woprawdže wot Boha šłworjeny, čžemy wot pučžow wufnyč, po kotrychž je Bóh tón Anješ w šlawišnach šhodžil, a wšchitzy dyrbjia šo dobrego a rjaneho šwješelicž, ščtož je cžłowški duch wunamaťal. Podjanszy Rom wysche wōtžneho kraja a bamža wysche šhěžora štajeja. My š žykej wutrobu na wōtžnym kraju a šhěžoru wišamy. My čžemy jako cžlowjetojo ššchescžijenjo a jako ššchescžijenjo cžlowjetojo byč. „Wšchitko je wašche, wy pať šče Šhryštušowi“, je japoschtoł prajił. Jesufa šameho šwojeho mišchtra mjenujemy. Tehodla šmy tež dobreje myšle, njech tež nješšchecžel wabi a hrošy. Muž prawy ša naš wojuje, Bóh jeho t bitwje wabi.

Worms, Wartburg a Wittenberg, tš šwjate městna. Wulke dopomnjenja wot tam t nam rěčža. Nam je dowērene wulke reformaziške herbštwo. Še žohnowanjom bu tole herbštwo ewangelškim ludam. Duž jo hladajčel! Džerž, ščtož mašch, šo by ničto tvojju křonu njewšal!

K. w H-je.

Šwēdcžjenja wēry še štarjch cžakow kšchescžijanskeje zyrkwje.

(Šo štarjch žōrkach podate wot M. w M.)

5. Augustinowe wufnacže.

Šwjaty Augustin, pšches wjele šlow lēt šwēža kšchescžijanskeje zyrkwoje, šyn pohanskeho nana a kšchescžijanskeje macžerje, je wo šwojim wobrocženju wot pohanskeho žiwjenja polnych šłochtow t kšchescžijansštwo šam wufnacže w knihach, kiž šo „wufnacža“

mjenuja, wotpołožil. W nich pišche tole (pšched Božim woblicžom): Ša čžu cžaf šwojeho hrošneho žiwjenja, jako dušchu cželnje wopanzach, hiščeže ras we wopomnjecžu šbudžičž — niž šnano, dofelž mēł nad tym špodobanje, ale šo byč špodobanje nad tobu mēł, mój Božo! W mlodoščzi moja krej žolmješche, šwoju horzotu w helškich šradowanjach hašnyčž, ja šo derje čžujach w džiwim cžerjenju pšchemenjazeho cžmoweho šłschowanja. A moje cželo ššhori, ja pšched twojimaj woczomaj (Božo) šo ššahč, šebi pať šo lubjach, a pytach šo cžlowjekam lubičž. — Mój nan šo wo to nještarasche, kať tebi wotroščecž, a hačž cžššocž wobšhowach, jeno šo buch šrēcžimjy.

Alle w mojeje macžerje (Moniki) wutrobje bēšche ty hižom šwój templ šapočal a šaložł šwojeje šwjatnižy položil. — Ša hiščeže derje wēm, kať mje wona potajnje w hōrkim rudženju šarocžesche, niž nješpōčžiwosčž hnačž, pšchede wščem niž žaneho drugeho mandželstwo šamacž. Tola tajke napominanje šo mi žonjaze bajki šdachu, čžemuž pošłucháč by pod mojej dostojnosčžu bylo.

Študije mje we wēštej myšli šajimowachu, wošebje hdyž šo wo prawišniške wufudženja jednasche, w kotrychž mōžach šo pošajáč. Šižom šo na rēcžniškej wučerjni wufnamjenjach, we wješelu šo pašech a na hordosčzi pšchibjerach.

Moja wēryža macž wo mnje plakašche — bolosnišcho, hačž macž pšchi rowje šwojeho šyna placže. Pšchetož pšches wēru a Duchu, kotrehož bēšche jej ty (Božo) dal, widžesche, šo šym ja morwy; ale ty, Anježe, šyn ju wufšlyšchal. Wotmolwjenje ty mojej macžeri pšches šwojeho mēšchiko, jeneho biskopa, da. Tuteho moja macž, kaž bēšche šwucžena, hdyž myšlesche šo je šhmanu wošobu namaťala, prošesche, šo by moje rošrēcženje ša hōdneho mēł. Wōn dyrbjesche mje mojeho šłuda dowješčž, wot šleho wottorhnyčž a t dobremu wješčž. Wōn pať jej džesche, šo ja hiščeže t rošwucženjom pšchemenicž nješšym. Tola tež t tym šo moja macž špokojičž nješšasche, wona jeho nutrišcho prošesche, šo šlyšy bēžachy, šo by mje tola čžyl widžecž a šo mnu porēcžecž. Duž wōn po šdacžu mjeršazy šawoła: „Wostaj mje na pokoj: tať wērnje hačž šy žiwa, šyn telko šlyšow njemōže šo šhubičž.“ Tuto šłowo ju tať hłuboko šapšchimny, šo šo jej šdasche — wona je mi to hušto powjedaka — kaž budžišche jej t nješšej pšchischlo.

Šo nēcžim mi šwitačž počža, šo my — pšchēšłabi, pšches frute dopošasanje wērnosčž dozpicž — šo mamy autoritáčže (wššokosčži) tyčy šwjatnyčy knihow podčžišnyčž. A to mi runje pišmo tať cžescžehōdne cžinješche a najšwjeczišcheje wēry dostojne, šo je wšchitkim pšchistupne, hdyž tež wono šwoje wššokosčž potajništwo jeno hłubšchemu šrosymjenju wotkrywa. — Najčžesčiča bu mi wutroba, hdyž t bolosčžemi wopomnich, šajki dolhi cžaf bē šaschōł wot teho, šo t 19 lētami počžach t nawalnosčžu wērnosčž pytach. Tehdy čžyčy, hdy byč ju namaťal byl, žyłu prošdnu nadžiju knicžomnyčy žadosčžow, wšchē te knicžomne tžē wostajičž — a nětko? Nětk w 30. lēcže stejo hiščeže na tym šamym njerjedže wišach.

Tať žadosčžimjy ša šwjatymi pišmami twojeho Duchu pšchimnyčy, pšchede wščem po japoschtoła šawołomi. Tať, kaž wōn pišche (Rom. 7, 18), tež we mni dwoja wola napschecžiwu šebi wojo-wasche, šlara a nowa, cželna a duchowna, a wonej w bēdženju moju dušchu roštorhaschtej.

Tať džēch do šahrody, a Alhpius (mój pšchecžel) ša mnu džēsche. Ša pať šo pod figowž cžišnyčy a šlyšam dach šo roničž. A ja džach: „Ach Anježe, kať dolho, kať dolho čžesčy šo hnēwáčž? Nješšpominaj wšchaf našchich přjedawšchich šłosčžow! Š Anježe, cžehodla nječžinišch w teje hōdžimje mojej hanibje šōnž?“ Tať rjeknyčy, a moja wutroba šo kaž se špinkom hromaducžehnjješche. A hlej, še šušobneho doma džēcžazy hłōš šašlyšchach, kiž kaž špewajo šašo a šašo džesche: „Wšmi a cžitaj“ — „wšmi a cžitaj.“ Duž pláčž našad ščžiščēžo štažech — džēsčžowne šłowo jako bōšku pšchitašnju

frohmich, hnydom fwojate pišmo wotewricz a přeni staw, na kotrych bych trjehil, čítacž. Za listy japoschtokowe wšawšchi wotewricz a mjelčo wotdželenje čítach, na kotrež mojej woczki padžeschtej (Rom. 13, 3): „Rchodžmy pózcžiwje jako wodnjo, niz we wob-žranstwjje a wopikstwjje, niz w komorach a njeplibčiwosći, niz we fwarjenju a sawisći, ale woblecžče fjo teho Knjesa Sesom Khrysta, a pytajče čželo tač, fo kamopaschne njebudže.“ Za dale čítacž njechach, wono tež trjeba njeběšče. Kaž kwětkla wěstosć běšče pschi tychle fłowach do wutrobny čžahnyło, a wšhitke čžemne dwěle běchu na stronu. Mój džěchmoj duzy f macžeri, jej wšhitko sjewicž, a wona fjo smjebeli. Zato jej pač powjedachmoj, tač běšče pschischlo, duž sawyšta a teho Knjesa chwalesche.

Alle f wotkal pschińdže po wšchěch tych dołhich lětach moja fwobodna wola, fo móžach fwoju schiju schilicž pod twój lahodny pschah a fwojej ramjeni pod twoje lohke brěmjo, Sesom Khrystičže, mój Sbožniko a Wumožniko? Kač lohko a radoštnje bu mi nahle, fčódkich mjebelow fwěta parowacž, psched kotrychž shubjenjom běch f bojoscžu fjo trachik, te nětk f mjebelosću precž podach. — Ty fjo je wunjetač a fjo kam fastupik.

Mój buchmoj wufschćenaj, a fhětije wot naju wšcha čžwila sańdženeho žiwjenja twochny. W tamnych dnjach fjo teje sbóžnosće nahyčicž njemóžach, je spodžiwanjom shladowacž f twojej radže nad sbožom čžlowjestwa. Kač moja duscha ržesche, w najhčubšchim hnuta, hdyž psalmj a fhěrłusche f lubošnyimi synkami psches twój Boži dom kłincžachu! Synki fjo mi do wucha žolmjachu; wěrnosć mi do wutrobny lijachu, a Boža lubosć móžnje fjo žolmjo sběhajche.

W Ostia moja macž fchori. Tehdy rjetny: „Sene fym fjo nadžijala a teho dla fjo žiwjenja twjerdže džeržala: tebje fchescžijana widžecž, přjedny hacž dyrbjala precž. Nětko je jo Bóh psches měru spožčik, ja tebje wyšoko nad sbožom semje jako jeho wotrocžka widžu, — schto tu hiščeže čžu? W 55. lěče fwojeho žiwjenja — ja běch 33 lět stary — fjo pobožna, čžista duscha wot čžela dželešche. Pschi jejnym fmjertnym ložu mějesche wótšje žaloscženje, sforženje a plakanje wotmjelstnyč, to my wšchitžy čžujachmy. Skor-žicž móžesč, hdyž fmjercž f čžwilemi fastupi abo žiwjenje do čžista hašnje. Alle wona běšče bjes boloscžow wufšla, a jejne žiwjenje njeběšče hašlo. Tajka čžista, tajka sprawnna běšče we wěrje była — tač fměli dwělowacž, fo je žiwa!

Čžehodla fjo dyrbjal rudžicž?

Zato Salzburgšy Emigrantajo, kotřiž wěry dla fwoj wótžny kraj wopuschčichu, na fwojim čžahu psches Schwabstju pschińdžechu, buch woni prascheni, hacž jim to njeje čžěžko bylo, domišnu a pschecželstwo wopuschčicž. Woni na to f tyn wotmolwichu, fo sanježechu:

Čžehodla fjo dyrbjal rudžicž?
Wšah ja kam Khrysta mam,
Schto čžze mje slě fudžicž?
Schto mi móže njebjjo rubicž?
Boži Ssyn njeda ždny
Wěrnemu fjo shubicž.

A jako běchu tole wuspěwali, jedyn f jich fřjedžifny džesche: „My fjo nad ničim bóle njerudžimy, hacž fo fmy tač dołho ludacž mohli a wěrnosć přjedny njerušnachmy, ale fjo čžlowjelow bojachmy.“

F.

Wěruwusnacže

reformirtskich w Franzoskej bu 1559 kralej Franzej II. f pschi-
pišmom pschepodate, w kotrymž mjes druhim rěka: Njespodobna fjo
Waschej Majestojčzi, naschemu hčofu wucho nahilicž, o dha fčy-
schče tola hčof Božeho Ssyna, kotryž drje je Wam móž spožčik
nad naschim fwóštwom, nad naschim čžětkom a žiwjenjom, ale kž
tež wot Wasž žada, fo móž nad naschim fwědomnjom, nad naschimi
duschemi, kotrež je wón fjebi se fwojej drohej fwoju wufupik,
j e m u pschemostajena wostanje.

F.

Dowěra k Bohu.

Duchowny Flattich, kž we fwojim čžahu we Württemberg-
skej skutkowasche, je tam hiščeže dženska njesapomnity muž. A to
f połnym prawom; pschetož wón běšče muž połny wěry a lubosće,
kž je wjele dokonjal a nashonik, tež wufku drohotu. W tutej dro-
hocze, hdyž by na jeho blido pschezo jara mačo pschischlo, mějesche
wón tola hiščeže něschto sbytkne sa fhudschich a hubjenschich dyl
wón kam běšče.

Kač na ranje jeho doroscžena džowka psched njeho stupi a
rjetny: „Luby nano, sašo steji wjele džěčzi psched naschimi durjemi,
kotrež wo fhleb proscha. My pač fami ničjo wjazh nimamy.
Dyrbju jim tola něschto dacž?“

„Kač, moje džěčjo,“ nan frudnje wotmolwi, „nimasch wo-
prawdže ničjo wjazh?“

„Tač wjele tač ničjo“, džowka snapschecžiwu, „sbytk wčžera
hižom nacžateho fhleba a jenicžku žhku pokrutu, to je wšcho.“

„Alle moja džowka,“ Flattich fwarjesche, „tač dha móžesč
ty prajicž, fo tu ničjo wjazh njeje, hdyž masch tola hiščeže dosč
ja te fhłózne džěčzi psched durjemi? Dawaj jeno tač dołho hacž
hiščeže něschto masch, a potom daj fjo Bohu dale ja naš
staracž.“

Džowka, kž runje tač rada dawasche tač jejny nan, džesche a
wotkrawasche tym fhudym džěčžom jenu wofolenžju po druhej. Alle
pschi kždej wofolenžy, f kotrež bu tola pokruta pschezo mjenscha,
jej ta myšl pschińdže: Schto dha budže nětko f naš? S wotkal
směju sa lubeho nana kufčicž fhleba? Žito tu tež žane wjazh
njeje. S wotkal dyrbi je nan bracž?

Tutón pač mjes tym žhle směrom we fwojej stwje fědžo na
fwojim předomanju sa pschichodnu njedželu dželafche. Duž fjo wo
jeho durje saklepa a bohata burwka f jeho wofady fastupi. „Knjes
duchowny“, tač wona pocža, „ja fym widžala, fo psched wasche
durje wšchědnje wjele pscherjom pschihadža a fo kždy něschto
dostawa. Duž fjebi myšlach, fo budže drje wasche žito bórny do-
brane. Psched něschto čžahom fym tehodla fwojemu mandželskemu
radžila, fo by něschto kóřow žita na łubi sa waš do boka stajik.
To je wón tež rad čžinik. Budže-li tehodla wasche žito wšchě, dha
jeno f nam póščelcže, a hdyž tež to hiščeže došahacž njedyrbjačo,
dha hiščeže wjazh dostanjecže. Su-li pschichodne žně lěpsche,
móžecže mi jo sašo dacž, schtož smějecže sbytkne.“

Tole bě dobra powjesč sa fararja. Wón f džatom po sficžene
žito póšla, a tošamo hacž do pschichodnych žnjow došahasche.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow
duchownych, ale tež we wšchěch psche-
dawańjach „Serb. Nowin“ na wšach
a w Budyschinje dostacž. Na schtwórcž
lěta placži wón 40 pj., jenotliwe čžišla
fo sa 4 pj. pschedawaju.